

Діло

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:	ПЕРЕДПЛАТА	Ціна оголошень:
Львів, Ринок 10., II. пов.	в Австро-Угорщині:	Реклама постійно, економічний курс або його курс 60 с. в місяць
Контра пошт. наклад 26.726	місячно 3 — К.	1 т. в місяць 1.50, в кварталі 4.50, в рік 12.00
Адреса теле. „Діло-Львів“.	чвертьрічно 15 — „	в Україні: 1 т. в місяць 1.00, в кварталі 3.00, в рік 12.00
Число телефону 565	піврічно 28 — „	в Німеччині: 1 т. в місяць 1.50, в кварталі 4.50, в рік 12.00
Рукописів редакція не бере.	щорічно 50 — „	Один номерник коштує у Львові 16 с. на провінції 20 с.

Видає: Видавничий Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Пашкевич.

ВТОМЛЕНА УКРАЇНА.

Одна з причин теперішніх подій на Україні.

Львів 5. лютого 1918.

В статті „Не цікавлять ся виборами“ розглядає київська „Народня Воля“ з 1. січня одно з характеристичних психологічних явищ життя українського селянства. Здається нам, що в укладах київської газети знаходимо одну з розв'язок загадки тої пасивності з якою українська маса приймє большевицький похід на Україну. Читаємо в статті:

Колись всі, кому приходило ся мати діло з нашими людьми, немало дивували ся тому, що серед нашого народу дуже розвинено громадське чуте. Відомий письменник Короленко розказує про те, як громадянин одного села на Волині був всі до одного перелороті карательною експедицією і як також всі до одного вони підчас катування, на заклик підлягти розпорядженню правительства, відповідали: „як громада так і я“.

І дійсно: гасло — „всі за одного і один за всіх“ — в давних часів було гаслом широких мас нашої людности. Але силою царського деспотизму ся, витворена різкою боротьбою прекрасна громадська струнка, заніміла цілком. Поваблений всіх політичних прав, пригнетений морально й економічно наш народ згубив свою стару лицарську вдачу і перевернув ся в залізничних війшовших в себе людей, якими встала його революція.

Проміне сонця волі, освітивши сонне село, мусило розворушити серед темних мас широку цікавість до громадських та політичних справ, хвалями в яких сі маси зробили ся. Через деякий час, хоч не без труднощів, так воно й зробило ся. З початку зі страхом і недовірем, а далі все глибше і глибше, селянство почало входити в рух політичного життя. Почали ся безчасненні в'язи, сходки і вибори.

Тверезий розум наказував людям, що тут полягає їх дальший добробут, що тільки шляхом громадської самодіяльности вони чогось дістануть. Найнедбаліші люди почали цікавити ся політикою, а в тому числі й виборами.

Завдяки сьому вибори йшли за виборами при найповнішій участі в них трудового населення.

На жаль в сей сам час все збільшувала ся руїна всього ладу. Наслідки трьохсотлітнього

царського деспотизму, повної невідомости й розрухи поруч з війною, не діялись на судорожні зусилля громадянства творили нове життя, давали ся в знаки. По сій причині острій інтерес до виборів почав провадати, люди не бачили в них безпосередньої користі, негайного поліпшення селянської долі.

До того ж часті виборчі кампанії — до волоських, народних рад, до повітових рад, виборів делегатів на безчисленні з'їзди, вибори в російські установчі збори безнадійно переплутали ся в головах середніх селян в одну неввариму кашу.

І тепер, коли прийшов довгожданий, стражданий віками, здобутий ціною крові праведників нашого народу мент виборчої кампанії до Українських Установчих Зборів, в селянстві почав провадати всякий інтерес до сих найважливіших для нього виборів. Зневірені і вже втомлені політикою люди не виявляють сеї моторної діяльности, яка провадила ся ними підчас виборів до російських Уст. Зборів: не роблять передвиборчих нарад, не улаштовують днів виборчого фонду, не повіряють списків виборців і т. д.

Так бути далі не може. Як не на рядових громадянах, то на місцевих політичних діячах лежить велика відповідальність за долю України перед цілими поколіннями потомків. Уповажені людьми Ради Селянських Депутатів, Комітети сільських спілок і просто інтелігентні люди всею силою свого впливу мусять підняти народ на ноги ще на деякий час, одвертаючи його рішуче від самогонки й безглуздя погромів. Мусять взяти на себе улаштоване віч, роз'яснення величезного значіння сих виборів для нашої будуччини, а також організацію технічних справ.

Хто його знає, чи зберуть ся російські уст. збори, вже придушені большевиками. Тоді не вони будуть рішати те, що належить одній верховній (суверенній) волі нашого самовизначаючого ся народу.

От через що незлічима вина впаде на голову теперішнього покоління й особливо тих, хто взяв на себе тягар вести перед в політичній боротьбі, коли ми дамо заснути природнім громадським чутем широких мас трудового народу України в сі найрішучіші дні її відродження.

вдає така: Україна, коли завтра дасть поживу центральним державам, відсуне кінець війни бо доставить німецькому урядови спосіб зацятати крик, що підноситься в Австрії за миром без анексії. Що до інтересу України то він є досить ясний. Ворог (осередні держави) необхідного потребує їх збіжжя не тільки під теперішню годину але й на страшну „переходову пору“, котра слідує по загальнім замиренню. Українські продуценти дадуть доказ особлившої наївности — що не є основною чертою їх характеру — коли сих примусових покупиць приневолять дати всі гарантії заляти і всі услуги політичні чи територіяльні, які будуть корисні для України. Щоб укріпити становище українських торговців може бути, що візантійські союзники приймуть мир, щоб ні одні зі збіжжя округів світа не був по війні до розпорядности центральних держав на скільки вони не добудуть українського збіжжя на сталих умовах. У відплату доставля українського збіжжя німецьким австрійським покупиць не повинна відбутись несега заляченням ворожих ярзків. Се тільки один примір — і не найліпший — численних ідей, які можна б суггерувати. Дійсно легко оснуети різні роди цікавих комбінацій над отсим подвійним ствердженням: 1) Австро-Німці не можуть обійти ся без українського збіжжя. 2) Вони не можуть ужити сили, щоб його взяти“.

Представник Англії при українській республіці.

(С т) Над кордоном, 3. лютого 1918.

В перших днях січня прибув до Києва англійський посол Джон Пікшон Батге, як представник Англії при Українській Республіці. Дня 8. січня явив ся він у голови Секретаріату Винниченка, і вручив йому свої папери з отсею нотою:

„Представник Великої Британії, його Ексцеленції голови Ради міністрів Української Народної Республіки.

Ваша Ексцеленціє! Маю честь звістити Вам, що правительство його великобританської Величности визначило мене телеграфічно представником Великої Британії на Україні. Моє правительство поручає мені, щоб я впевнив Вас про його зичливість. Воно всіми своїми силами піддержувати ме українське правительство в його завданню успішної управи, адержаню ладу і в боротьбі з осередними державами, ворогами демократії і людства.

Що ж до мене, пане голова, маю честь впевнити Вас про мої щирі бажання співділати в досягненню наших спільних цілей.

Представник Великої Британії на Україні. Після того генеральний секретар Винниченка привітав п. Батге своїм іменем та іменем своїх товаришів і висловив своє вдоволенє по правду установлення англійським послом дипломата, який довгі роки пробував на Україні.

З окупованої Волині.

Перші збори „Укр. Учительської Громади“. — Ялинка у Володимирі Волинській. — Наталка Полтавка в Любомлі.

Дня 19. січня відбули ся у Володимирі Волинській перші збори „Української Учительської Громади“, товариства на статутах, дозволеного окупаційними властями. Учасників зборів було 37, в більшості волинські учительки й учителі. Народи отворив промовою д-р Мишуга і відчитав та пояснив статут товариства. Олідок товариства у Володимирі, кружки оснують ся в різних місцевостях для округів. — до тепер зголошено кружки в Любомлі, Матіїві і Старій Виневі.

До віділу „Укр. Учительської Громади“ вибрано; головою С. Сидоровичіву, містоголовою А. Бігуніву, членами А. Гайдучківу, Кадлубицького, Т. Ліщинську, Лучинського; членами мирового суду: Надію Масюкіну, Мих. Модрицьку, Ів. Мойсея.

З черги відбули ся відчити: д-ра Мишуги „Реалізм у творах Мартовича“ і С. Сидоровичівної „Українське шкільництво супроти нових завдань“. По відчитках була дискусія і наради про всі шкільні і учительські справи. На збори прийіав також делегат Української Шкільної Ради з Білої на Підляшші.

Тогож дня у Володимирі Вол. відбула ся ялинка для шкільної дітвори і діточий концерт. Програма була така: колядки Стеценка, Нова радість і Ой у саду; зори: Воробкевича Як умру, Ой піду я до моря, Козеси Ой чук на ти, Закувала та сива; деклямації: Завив і Пісня про гарбуза; вправи дічат ручниками; український гимн. Кожда дитина дістала даруночок; два зшитки, перо, оловець, залісну книжочку, булжук, цукорки. Радість була велика, діточі забави тривали довго. На ялинку з дітьми прийшло багато батьків, — так багато, як ніколи. З гостей були учителі, що візали ся на свої збори, кількох офіцерів, під кінець також полковник-командант і єпископ д-р Бозен. Такі ялинки були і в інших школах.

В днях 2. і 3. лютого в Любомлі була вистава „Наталки Полтавки“, яку дало місцеве учительство першого дня для міщан, другого для війська. Ролі обняли: Наталка п. Модрицька, Термиліхи п. Бігунівна, Петра УСС. Лучинський,

„Австрійські симпатії Ради“.

Львів 5 лютого 1918.

Кореспондент англійського „Daily Chronicle“ Nigel d'Williams доносить з Петрограда, що большевики поширюють свої впливи на Україні. Аграрні заворушення спричинили, що навіть в богатих на збіжжя областях заосмотрєв в поживу було лише. Центральну Раду підозрівають о австрійські симпатії, а одночасно в приводу сильного антисемітського руху відтернула ся жиди від українського правительства. (?)

„Le Temps“ про мир осередних держав в Україною.

Львів, 5. лютого 1918.

Масно перед собою париський „Temps“ в 24. січня с. р., в в нім у вступній статі „Alle magne et Autriche“ (Німеччина й Австрія) ось які уваги на адрес України з огляду на можливість закінчення миру між Україною і осередними державами:

„В сій ситуації, коли все здається неспезне, як можуть союзники (антант) впливати на події? „Мають тільки говорачи до України вою вою правди й добре понятого інтересу. П. а

у війні проти осередних держав під контролею найвищої вояцької ради.
 ПАРИЖ. Аг. Агаса доносить, що заява союзників замкне період відповідної дипломатії, а отвірє і приготує період військових операцій. Се рішенє саравить те, що боротьба буде інтензивніша і єдність наслідком більшою приміненя методи успішніша. Більше чим го кодинебудь є тепер цілю побіда.

БЕРЛІН (Ва.) 4. лютого. Париські днесни доносять, що конференція антанті в Вераях порішить також проголошенє вєенню цілю антанті. Орляндє довів до того, що Тридент і Трєст є так само трактовані як Ельзєс і Лїотарингія.

Політично-господарська конференція в Берліні.

БЕРЛІН (ТКБ). На нараді над політичними і господарськими справами, які дотикають обєст інтерєсів Австро-Угорщини і Німєччини прибудуть тут завтра — яє доносить бюро Вольфа Кільман, Чернін і Лєдєндорф. Слодїють ся також в Берліні німєцького амбасядора з Відня.

Лєнїн, Брєвштайн і тов.

БЕРЛІН (Вольф) 4. лютого. З українсько-го революційного штабу нїколаївського округа вийшла ось яка іскрова телеграма: Звітка, яка повилла ся в часописях про найвищу державну власть в місті Нїколаївську, яку ревно розносять приклонники Лєніна, Брєвштайна і комп. є явною інсїнуацією, бо всі державні органи Самостійної Української Рєпублики, залїзничї, почта, телеграф, телефон, вєенний трєн і магазини, як також цілий залїзничий шлях в Хєрсону до Снаманки береже вільно перед всяким нападом Самостійна Українська Рєпублика і вірні правительству українськї війська. Зогсім такє саме положєнє в Харкові.

на Зєшєві, мусить просити гр. кат. завідателя о позволєнє. Однєк се не подобало ся польським ксьондзїм, бо як сказав латинськїй завідатель о. Вєжковськї „Ja nie muszę kłaniać się duszkiemu księdzu, chociażby na tem miał uderzyć chwala Boża!“ Но і не кланялись і неохаялись на Зєшєві польськї ксьондзи черєз рік. Аж ось недєвно попробували знов шастє, чи не вдасть ся здобути „władzę na kresach“ Приїхав ксьондз Станїслав Вєйцєх та погровами вимусив на провізорї церковнім видачу ключів до церкви. Колиж про те допїлав ся адмінїстратор о. К., казав церкєв замкнутї, а ключі собі віддати. Але і се не спїнило дальших проб перемінити нашу церковню на kościółek, бо — мовляв — Поляки будували церкєв (а було їх аж три роднин, з яких нїхтє й пальцем не повів при будові). Одного гарного дня вибрєв ся той сам ксьєдзєнін на Зєшєві та при помочи „майстра від чужих давків“, якого з собою прїнів, розбив дєвері „ku zbudowaniu świątyni katolickiej“. Відчєк черєз якийсь час не нападєв польськїй ксьондз на нашу церкєв, яку замкнено на щє сїднївєшу колодку. Аж в понєдїлок 21. сїчня вибрєв ся знов ксьондз Станїслав Вєйцєх до своїх очєчок й тим разом в товариствї „майстра“, який всемогучим вїтризом отворив замок, а при помочи сокири упорєв ся з колодкою. В отворєній так церкєві вїправляє слуха Христовий богє служєнє, та навчєє людинї дїсїтї ближнього, не нападєти на чуже добро, не грабїти. Бачили ми в сїй вїйні ріжні прєрїжні дєвє, але такої нахабности, такого розбєю ми хїба не бачили. Бо не допускєєт ся його пр. чуже вїєско, як се черєз бувало, а представник духовєства „брат-єго народу“.

— Ц. к. почтєвий уряд в Бузєполї не прїймає посилок для жєвїрів та вїєскових робїтників від таких надаєвєв, що не можуть робїти панам на почтї прєсєнтїв в натуралїях. А що мешканцїв Бузєполя, які долєрєвє пізною осїню повернули до своїх повєдєних та попалєних господарств, не стєти на дарункї в яйцях, тому мусять бїдати бїти очєми пїшки аж до Станїславєва, щєби на тутєшній почтї вєдати 2—3 бєзонцї хлїба для голодних мужїв або сїнїв. Можє бї Дирєкцїя почтї і телеграфів звєлидє вглєднєти в сєє справу й поучити єзуїтськї панї, що вони щє слугами австрїйськї а не польськї почтї.

— В справї рєкламачїв рїльничїв. З мїністерства крєпєвої оборони доносить урядовє: Управитєлі політичних вєдєстїв повїтових одєржали уповажнєнє обєвязаним до вїєсковї служби, уродженим в 1900 р., та тим уродженїям в рр. 1899—1894, які з прїводу знесєнє рєкламачїв мали бї зголєсїти ся до служби, дозволєти на дальший побуг вєдєма о скїльки вгаданї особи кєнчє потрїбні в рїльничїм господарствї, якє є їх головним звєанєм та о скїльки не дадуть ся заступити нїякими жїночїми сїлами. Той дозвїл мусить бїти опїєсєнєм вєвєржєний мїністерством крєпєвої оборони. Се остатєчне рїшенє мїністерства будє важнє на все або тїльки до того часу, поки на мїсцє рєкламованого не будє увільнєна нїша робєча сїла, яка досї вїдбувєє службу.

— Зєсуд послє Дїтмана. Бюро Вольфа доносить: Обжалєваного послє до парламенту Дїтмана засуджєно за намїєрену зраду державнї, пієсля прїзнєнєя облєкшєвєчїх обєставїн та заперєчєнєя бєзчєсного спєсобу думєнєя, на 5 лїт крїпєсноєї вєзєнїцї, а за опір вєлєстї на 2 роки вєзєнїцї.

— Рєсїєвєна дєлєгацїя в прєрїїзї з буковинськєго фрєнту до Берєстєя задрєжала ся у Львєві під вєводєвом молодого прєпрєшика Сафранєва, якого по вїбуху бєлшєвїєвськї рєволюцїї іменєвано командантєм вїєк. Цїкавє тє, що йому підчинєні офїцїри: одєн гєнерал, одєн штабєвїй офїцїр і дєє вїншї. Дєлєгати полагєдали у Львєві дєєкї орудкї і вїдєєзли в автомобїлях до Берєстєя.

— Транспорт америкєнськїх вїєск — другий з рєяду—який нап в до Францїї, вносить 30.200 людинь — знєчїть двє днєвївї Кождїй нїмєцькїй корєбєль мєє прєвєствїти 2000 америкєнськїх жєвнїрїв.

— Вїдєзначєнє. Нам пишуть: Цїсар Вїльгєльм недєв днє 2. I 1918 нїмєцькїй залїзничїй хрєст 2 клєсї поручнїковї Мїхєйловї Фєдїтнїковї. Вїдомїсть врє сє чєтвєртє в чєргї вїд знєчєнєя вїдомого в Дрєгобиччїнї українськєго грємєдєянина радє обєвтають чїслєннї знєаномї й другї, якими тїшїть ся вїдєзначєний сєрєд українськєго грємєдєянєства. Тєпєр прєбєувєє вїн в Берєстєю.

Г О Ш Е Р Л І

Стєфанїя Лєшнєвськїя, учєниця 8 ої клєсї гїмнєзїяльнєї, найдорєжша дєвчєкє о. Володїмира і Наталїї Лєшнєвськїх упокєїла ся в Зєкєпанїм днє 26 сїчня 1918 прєжївшї 19 лїт. В. й в. I

Вїйна в Італїю.

ВІДЕНЬ (Ткб). Урядовє оголошують днє 4. лютого.
 Мїж Адїжєю і Пїєвєю знєчїнї гарматнї бєї. На схїд від Брєктї вїдпєрто двє вєрєжї наступнї стєжнїх вїдєдїлїв.

Вїйна на Захєдї.

БЕРЛІН (Вольф). Урядорє оголошєють днє 4. лютого:
 В мнєгих мїсцєях, головнєю у Флєандрї врєслє під вєчїр гарматнє дїєлєнїє. На запєд від Вєїлїсєнт сїлнї наступи Ангаїлїїв не повєлї сє.

Над Алїєтє на півнїч від Врєгє францужан прєходєвєо вєдрєдї сє в нїшї стєновїшє. Нашє пїхотє і пїєнїри на півнє-запєд Вєзонвїєх прївєєли 19 брєнчїєв.

У вєздунїшнїх бєрєтљєвх і з вємїлї вїстрїлєно в двєх днєх 18 вєрєжнїх лїтєкїв і дєє бєлєвнє на прїєзонї.

†
ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕНЄ
 в першї рєковнїкє на упокєї душі бл. п.
ПЕТРА ОГОНОВСЬКОГО
 будє в субєту днє 9. лютого с. р. о годїнї 9 ранєо в Успєнсїєї Цєрквї, на котрє запрошує роднєк.
 685 1—1

Кємунїкат.

Мїськїй Уряд господарськїй.
 Ч. М. 9291/18/XVII.
 У Львєві, днє 22. сїчня 1918.

Максимальнї цїни для мулярськєго гїпєсу, вєходєячого із фабрїкї Йосїфї Франц і Сїєлє у Львєві, постановлєє Упрєва мїста Львєва як слїдує:

1. Юєо фабрїкї 100 кг. 20 К
 2. " головнїй склєд вул. Рїзничєвєя ч. 16 та 160 кг. 28 "
 3. у вїншнїх подрїбнїх склєдах у Львєві за 100 кг. 30 "
- Упрєва грємєдєя кєр. прєст. м. Львєва. 634

О П О В І С Т К И .

Сєрєдє, 6. лютого 1918.
 Нїшїї грєкє-кат.: Кєсєї прєє. — рїмє-кат.: Дєрєтї.
 Завтрє: грєкє-кат.: Грїг. Вєг. — рїмє-кат.: Рєжувєлдє.

На вєснї сїєвєтї пїдїмїшєні в Захїстї ім. Мїтрополїтєя Андрєя гр. Шєптїчєкєго зложїли до рук С. С. Вєсїлїєнєк у Львєві жєртвї: Вїп. Роман Лєвїчкїй і нж. в Борїєслєвє К 40; П. Адрїєнєвїчєвє в Дєрєвнї К 6; п. Роман Лєвїчкїй і нж. в Борїєслєвє К 50; Вїпр. о. К. Кунїцкїй К 20; Шкїльнї дїтї П. кл. із Сїнєвїдєсєкє К 560; Рїрїнє і Дєрєя Лєжєгубєвськї К 24; п. Роман Лєвїчкїй і нж. в Борїєслєвє К 50; на руцї о. В. Лїцнїєвєкє пєнї Н. Н. К 80; на руцї о. Т. Лєжєжєгубєвськєго: Збїрєкє на св. Нїколєа в Цєрквї в Лєшєках мурєваннїх К 112 20; збїрєкє в цєрквї в Сєрєках К 16 40; о. Курєт Кєвєлєвськїй К 50; п. і нж. Роман Лєвїчкїй в Борїєслєвє К 60; о. Кєстїшїнє в Глїнєях К 20; о. Угрїєскє з Сєкєлєвєя К 20; Голдївїєчє уч. I. кл. гїмнєз. К 1, М 1 і 20 фєн. За жєртвї склєдєє Зєрєд Захїєту усїм Вїп. жєртвєдавцєм сєрєдчєнє „Слєпї Бїг“. 631

Нєцїєнальнїй Музєй у Львєві (вул. Мєхєнєцькєго ч. 42) вїдчїнєний для публїкї у вїтєорєк і пєтнїцїю від 2—4 год. по полуднї.
 515 19—7

Рїчнїкнє „А тєр. нєук. Вїстнїкє“ 1905 до 1909 і всї рїчнїкнє „Науки Наумєвїчєє на прєдєж.“ Інфєрмєцїї: П. Бєйчєк, вул. Лїєтєпєлєдє 41 пїсьмєннє або устнє від год. 2—4. 674

В сєрєдє днє 6. II. тєчнє о год. 5. попол. вїдбудуть ся сєхєднїє члєнїв Т-вє „Акєдємїчнєя Грємєдєя“ в лєкєалї Т-вє вул. Бєм-Єрмєлїєя ч. 11 А. — Вїдїл.

З Явєрїєвцїннї. В понєдїлок днє 11. лютого с. р. о годїнї 3 по полуднї в салї Товєрїєствє „Українськє Бєсїдє“ в Явєрєві вїдбудєть ся на радє всїх вїдпоручнїкїв чїтєлєнє „Прєсвїтї“, як радє дїєлєнїкє осїб явєрїєвськєго судєвєго пєвїтє в цїлї рєзбуджєнєя прєсвїтнєго рєуху, як тєчнє в цїлї засновєнєя товєрїєствє опїєкї над вєєннїми сїротєми. Прєсїть ся о чїслєннє у-чєствє.— Вїд фїлїї Товєрїєствє „Прєсвїтє“ в Явєрєві.
 634 1—2 рєвї.

1918
 НЄДІЛЯ 10 ЛЮТОГО
 ЗДЕРЖУЄМО
 ВИСИЛКУ „ДІЛА“
 ТИМ, ЩО НЕ ЗАПЛАТИЛИ.

НОВИНКИ
 Львів, 5 лютого 1918.

— Нєправільнє дєставлєвєкє „Дїлє“ гєлєнєцькїми почтєми. З оглєду на тє, що чєсто дозєдєть нарїканєя на нєправільнє дєставлє „Дїлє“ на врєвїнцїї, — прєсїмо у влєснїм інтєрєсї всїх пошкєдовєннїх, щєби бєзвєровєчнє прєстєо до п. в. Дирєкцїї почт у Львєві вносїлї жалєбнє, найлїпшє поручєннєм пїсьмєом, а нас повїдомїли про сє нарєчнє; ми за посєрєднїцтєвом послїв поручїмо тє справу в парламентї. Від сєбє заявєлємо, що кєждєго днєя, всїм прєдпєлатнїкам вїєнєлєєть ся прєвїльнє часєпїєсь.

— З Лєвєзєннї доносєть, що директор тамєшнєго „Українськєго Бюрє“ п. Володїмїр Стєпанїєвськїй повєрнєв тудї послє довгєї нєпрїєсутствєнї, в часї котрї прїїшлєсь йому важнїє вєзєннїчнїм жїтєм у Пєтрєпєвєлєвськїє крїпєстї в Пєтрєградї і жїтєм політїчнєго інтєрнованого в Лєондєнї.

— Стєвїй нєурс в гєлєцїннїм намїснїцтєві. Др Роман Сєвєїєкє на сєвє рєдєкє о прїєнєтє до намїснїцтєвє одєржав вїдповїдї вїдмєвнє — з оглєду на „нєдєстєчє мїсцєя“. Як за часїв бл. п. Пєтєчєвськїх, Пїєтїєвськїх і тє подїбнїх...

— Рєзбїтє цєрєвє. Нам пишуть: Вжє двє роки тому старєлось польськє духовєнєство з Кєжїнєкї Стрємїєлєвєї — користєючи з вївєзєнєя парєдє Бєтєїччє на Сїбрї — завєлєдїтї дєчєрнєю цєрєвєю на Зєшєві, одєнак всї їх захєдїє змїг на рєзї удєрємнєтї тєдїшнїй завїдєтєль Бєтєїччє о. Кєлєякєвськїй. Спрєва олїєнїєлєсь аж в ц. к. Старєстєї в Жєвкєві, якє вїдєдалє тєчє рїшенє, що вєдї лєтїнськє духовєнєство хєчє вїдпрєвєлєтї бєгєслєжєнє в українськїй цєрквї

